FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)

den 3 december 2008 *

I mål T-227/06,

RSA Security Ireland Ltd, Shannon (Irland), företrätt av B. Conway, barrister, och S. Daly, solicitor,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av X. Lewis och J. Hottiaux, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 888/2006 av den 16 juni 2006 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EUT L 165, s. 6),

* Rättegångsspråk: engelska.

meddelar

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS FÖRSTAINSTANSRÄTT (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Azizi samt domarna E. Cremona (referent) och S. Frimodt Nielsen,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

Kombinerade nomenklaturen

1 För att tillämpa Gemensamma tulltaxan och underlätta upprättandet av statistik över gemenskapens handel med tredjeland och annan gemenskapspolitik rörande import eller export av varor, inrättade rådet en fullständig nomenklatur för de varor som importeras till eller exporteras från gemenskapen (nedan kallad Kombinerade

nomenklaturen) genom att anta förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 13, s. 22) (nedan kallad förordningen om Kombinerade nomenklaturen). Nomenklaturen återfinns i bilaga I till nämnda förordning.

2 För att säkerställa en enhetlig tillämpning av Kombinerade nomenklaturen inom gemenskapen kan kommissionen, med bistånd av en kommitté av företrädare för medlemsstaterna (nedan kallad tullkodexkommittén), vidta vissa åtgärder som anges i artikel 9 i förordningen om Kombinerade nomenklaturen. Bland dessa åtgärder återfinns bland annat möjligheten för kommissionen att anta förordningar beträffande klassificeringen av särskilda varor i Kombinerade nomenklaturen (artikel 9.1 a första strecksatsen i förordningen om Kombinerade nomenklaturen).

3 Vid tidpunkten för antagandet av kommissionens förordning (EG) nr 888/2006 av den 16 juni 2006 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EUT L 165, s. 6) (nedan kallad den angripna förordningen) hade tulltaxenumren 8470, 8471 och 8543 i Kombinerade nomenklaturen följande lydelse:

— nummer 8470: ”Räknemaskiner och maskiner i fickformat, med räknefunktion, för upptagning, återgivning och avläsning av data; bokföringsmaskiner, frankostämplingsmaskiner, biljettmaskiner och liknande maskiner och apparater, med inbyggt räkneverk; kassakontrollapparater …”;

— nummer 8471: ”[m]askiner för automatisk databehandling och enheter till sådana maskiner; magnetiska och optiska läsare, maskiner för överföring av data till

databärare i kodad form samt maskiner för bearbetning av sådana data, inte nämnda eller inbegripna någon annanstans”;

— nummer 8543: ”[e]lektroniska maskiner och apparater med självständiga arbetsuppgifter, inte nämnda eller inbegripna någon annanstans i detta kapitel”.

Bindande klassificeringsbesked

4 Enligt artiklarna 11.1 och 12 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), i dess nuvarande lydelse, (nedan kallad tullkodexen) kan ekonomiska aktörer erhålla bindande klassificeringsbesked av tullmyndigheterna. Bindande klassificeringsbesked är upplysningar avseende klassificeringen av bestämda varor som binder tullmyndigheterna i förhållande till den som ansöker om och/eller är innehavare av ett bindande klassificeringsbesked.

5 Artikel 12 i tullkodexen har följande lydelse:

”1. Tullmyndigheterna skall på skriftlig begäran utfärda bindande klassificeringsbesked eller bindande ursprungsbesked och därvid handla i överensstämmelse med kommittéförfarandet...

…

4. Bindande klassificeringsbesked skall, från och med den dag då de utfärdas, gälla i sex år …

5. Bindande besked skall upphöra att gälla i följande fall:

a) Klassificeringsbesked skall upphöra att gälla

i) när en förordning har antagits och beskeden inte längre överensstämmer med den rätt som därmed fastställs,

…

I de fall som avses i enlighet med i och ii ska den dag då de bindande beskeden upphör att gälla vara den dag när ovannämnda åtgärder offentliggörs …

…

6. Innehavaren av bindande besked som upphör att gälla i enlighet med punkt 5 a ii, 5 a iii, 5 b ii eller 5 b iii får fortfarande använda dessa under sex månader från dagen för offentliggörandet eller delgivningen, om han har slutit bindande avtal om köp eller

försäljning av varorna i fråga på grundval av de bindande beskeden innan åtgärden antogs. Om det gäller produkter för vilka en import-, export- eller förutfastställelselicens inlämnas när tullformaliteterna genomförs, ersätts emellertid tiden på sex månader med licensens giltighetstid.

I de fall som avses i punkt 5 a i och 5 b i får i förordningen eller avtalet fastställas en frist, som ska gälla för första stycket.

…”

6 Av artikel 8.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för tullkodexen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1), i dess nuvarande lydelse, framgår följande:

”När det gäller bindande klassificeringsbesked skall medlemsstaternas tullmyndigheter utan dröjsmål överföra följande till kommissionen:

a) Ett exemplar av ansökan om bindande klassificeringsbesked …

b) Ett exemplar av det meddelade bindande klassificeringsbeskedet …

…

Överföringen skall göras på elektronisk väg."

7 I artikel 9 i förordning nr 2454/93 stadgas följande:

"Om avvikande bindande besked förekommer skall

— kommissionen antingen på eget initiativ eller på begäran av en företrädare för en medlemsstat ta upp frågan på dagordningen för kommitténs möte månaden därpå eller om detta inte är möjligt på nästa möte,

— kommissionen i enlighet med kommittéförfarandet … snarast möjligt och senast inom sex månader efter det möte som avses i första strecksatsen, vidta åtgärder för att säkra en enhetlig tillämpning av bestämmelserna om tulltaxe- och statistiknomenklatur …"

Bakgrund till tvisten

8 Sökanden, RSA Security Ireland Ltd, är ett bolag bildat enligt irländsk rätt som i Europeiska gemenskapen tillverkar, importerar och säljer en säkerhetsanordning kallad "RSA SecurID authenticator" i två huvudsakliga former, nämligen formen "kreditkort" och formen "key fob".

9 Irish Revenue Commissioners (den irländska skatte- och tullförvaltningen, nedan kallad IRC) utfärdade den 8 februari 2001 på sökandens begäran ett bindande klassificeringsbesked enligt vilket RSA:s vara klassificeras enligt undernumret 8473 30 10 00 i den kombinerade nomenklaturen. I det bindande klassificeringsbeskedet beskrivs varan på följande sätt: ”En säkerhetsanordning för transaktioner på Internet, som består av en bildskärm av flytande kristaller (LCD), ett mönsterkort (PCB), en mikrokontroller/tryckt kretskort och ett batteri. Alla [dessa] komponenter … är samlade under ett hölje av plast.”

10 IRC underrättade den 1 december 2003 sökanden om att tullkodexkommittén, avdelningen för Tulltaxe- och statistiknomenklaturen (nedan kallad nomenklaturkommittén), hade beslutat att varans riktiga klassificering borde vara enligt KN-numret 8543 89. För att följa kommitténs beslut återkallade IRC således den 8 februari 2001 med omedelbar verkan det aktuella bindande klassificeringsbeskedet och ersatte det den 8 april 2004 med ett annat bindande klassificeringsbesked enligt vilket den ifrågavarande sortens apparat klassificeras enligt det undernummer som motsvarar KN-nummer 8543 89 95 99. I det nya bindande klassificeringsbeskedet beskrivs varan på följande sätt: ”En säkerhetsanordning för en dator som består av en LCD, ett tryckt kretskort och ett batteri med ett hölje av plast eller i form av ett kreditkort. När den programmeras tillhandahåller den vid inloggning en säker åtkomst till ett datasystem genom att identifiera och verifiera användaren.”

11 Eftersom tulltaxan enligt nummer 8543 var väsentligen högre än enligt nummer 8473 överklagade sökanden IRC:s klassificering till Revenue Appeal Commissioners (den irländska överklagandenämnden för skatte- och tullfrågor, nedan kallad AC).

12 AC biföll genom beslut av den 10 oktober 2005 överklagandet och slog fast att den riktiga klassificeringen av ifrågavarande vara, enligt tolknings- och klassificeringsreglerna i tullkodexen, skulle bestämmas med utgångspunkt i dess objektiva

kännetecken och egenskaper med särskilt beaktande av att den beräknar och framställer/anslår halvt slumpmässiga nummer. AC beslutade därför att varan skulle klassificeras som räknemaskin enligt numret 8470 10 00 00.

13 AC:s beslut fick till följd att det bindande klassificeringsbesked som hade utfärdats den 8 april 2004 blev ogiltigt. IRC underrättade därför kommissionen om detta. IRC beslutade därefter att inte överklaga beslutet till Superior Courts of Ireland (Irlands högsta domstol). AC:s beslut gällande klassificeringen av varan vann därmed laga kraft enligt irländsk rätt.

14 Sökanden ansökte hos IRC om återbetalning av de tullar som tidigare hade erlagts för varor importerade i enlighet med det bindande klassificeringsbesked som hade utfärdats den 8 april 2004. IRC gjorde i enlighet med AC:s beslut av den 10 oktober 2005, enligt vilket varan ska klassificeras enligt tullnumret 8470 10 00 00, en formell återkallelse av nämnda bindande klassificeringsbesked. Återkallelsen skedde genom skrivelse av den 27 oktober 2005.

15 Kommissionen lade den 15 november 2005 fram IRC:s skrivelse gällande ”tullklassificeringen av en datasäkerhetsanordning kallad authenticator SecurID (digipass)” för nomenklaturkommittén. Denna begäran har behandlats vid flera av denna kommittés sammanträden.

16 IRC underrättade sökanden genom skrivelse av den 9 mars 2006 om att nomenklaturkommittén hade diskuterat återkallelsen av det bindande klassificeringsbeskedet, vilken var en följd av AC:s beslut av den 10 oktober 2005. Sökanden underrättades vidare om att kommissionen, efter det att nomenklaturkommittén hade samtyckt till nomenklaturkommitténs utkast till rättsakt, slutligen hade antagit en förordning enligt vilken den ifrågavarande varan klassificeras enligt undernumret 8543 89 97 i den kombinerade nomenklaturen. I ett e-postmeddelande av den

23 juni 2006 underrättade IRC sökanden om offentliggörandet av den angripna förordningen och angav att det handlade om den förordning som det hade hänvisats till i den ovannämnda skrivelsen av den 9 mars 2006.

17 I bilagan till den angripna förordningen fastställs klassificeringen av den omtvistade varan enligt följande:

Varubeskrivning	Klassificering (KN-nummer)	Motivering
(1)	(2)	(3)
En säkerhetsanordning utformad för att ge tillgång till data som lagrats på en maskin för automatisk databehandling (ADB). Den består av en flytkristallskärm (LCD), ett tryckt kretskort och ett batteri med ett hölje av plast som kan fästas på en nyckelring. Anordningen genererar en sexsiffrig kod som är specifik för en viss användare och ger denna tillträde till de data som finns lagrade på maskinen för automatisk databehandling. Anordningen kan inte anslutas till en maskin för automatisk databehandling och fungerar oberoende av en sådan.	8543 89 97	Klassificering på grundval av de allmänna bestämmelserna 1 och 6 för tolkning av Kombinerade nomenklaturen samt texten till KN-numren 8543, 8543 89 och 8543 89 97. Anordningen kan inte klassificeras enligt nr 8470, eftersom den varken har några anordningar för manuell inmatning av data eller någon räknefunktion enligt detta nummer (se förklarande anmärkningar till HS för detta nummer). Den kan inte heller klassificeras enligt nr 8471, eftersom den inte fritt kan programmeras efter användarens behov (se anmärkning 5 A a 2 till kapitel 84), och den är inte heller någon enhet till en maskin för automatisk databehandling, eftersom den inte kan anslutas till centralenheten (se anmärkning 5 B b till kapitel 84). Anordningen klassificeras enligt nr 8543, eftersom det är en elektrisk apparat med en självständig funktion som inte är nämnd eller inbegripen någon annanstans.

18 I enlighet med artikel 3 i förordningen trädde den i kraft den tjugonde dagen efter det att den hade offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*, det vill säga den 7 juli 2006.

19 Som svar på en begäran om upplysningar som sökanden gav in den 8 augusti 2006 bekräftade IRC att enligt den angripna förordningen klassificerades ”RSA SecurID authenticator enligt tullnumret 8543 89 97”. IRC angav vidare att den angripna förordningen innebär att AC:s beslut av den 10 oktober 2005 upphävs från och med dagen för förordningens ikraftträdande och att den angripna förordningen ska tillämpas på den ifrågavarande varan både i dess key fob-form och i dess kreditkortsform.

Förfarandet och parternas yrkanden

20 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 25 augusti 2006.

21 Kommissionen har, genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 november 2006, gjort en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Sökanden har yttrat sig i frågan om rättegångshinder den 8 januari 2007.

22 I samband med sin invändning om rättegångshinder har kommissionen yrkat att förstainstansrätten ska

— avvisa talan och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten ska

— ogilla invändningen om rättegångshinder,

— i andra hand, fatta beslut i frågan om rättegångshinder i samband med att målet avgörs i sak,

— ogiltigförklara den angripna förordningen på grund av att sökandens vara inte klassificeras enligt Kombinerade nomenklaturen med hänvisning till dess huvudsakliga karaktär och egenskaper,

— i andra hand ogiltigförklara den angripna förordningen, eftersom dess utfärdande föregåtts av maktmissbruk och/eller åsidosättande av väsentliga formföreskrifter,

— fastställa att varan, som är av sådant slag att den är att anse som en maskin för automatisk databehandling, ska klassificeras enligt nummer 8471 i Kombinerade nomenklaturen,

— i andra hand fastställa att varans huvudsakliga karaktär är dess särskilda förmåga att skapa och utföra av användaren vid förvärvstillfället bestämda matematiska beräkningar och att den följaktligen ska klassificeras som en räknemaskin enligt nummer 8470 i Kombinerade nomenklaturen,

— fastställa att varans huvudsakliga karaktär inte är typisk för en säkerhetsapparat och inte heller inbegriper att ge tillgång till data, vare sig denna är lagrad på en maskin för automatisk databehandling eller lagrad på annat sätt,

— förordna om återbetalning av erlagda tullar jämte ränta i samband med import av varan till gemenskapen sedan den angripna förordningen har trätt i kraft och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

24 Som en åtgärd för processledning anmodade förstainstansrätten genom skrivelse av den 4 mars 2008 kommissionen att inkomma med vissa dokument. Kommissionen efterkom denna anmodan inom den angivna fristen.

Rättslig bedömning

25 Enligt artikel 114 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten, om en part begär det, meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Det

föreskrivs i punkt 3 i samma artikel att återstoden av förfarandet avseende begäran skall vara muntlig, om inte rätten bestämmer annat. I förevarande fall finner förstainstansrätten att handlingarna i målet innehåller tillräckliga upplysningar för att pröva invändningen om rättegångshinder ska kunna prövas utan att för den skull inleda det muntliga förfarandet.

Parternas argument

26 Kommissionen har gjort gällande att sökanden inte personligen berörs av den angripna förordningen.

27 Kommissionen har erinrat om att en talan som väckts av en enskild enligt rättspraxis inte kan tas upp till sakprövning om den riktas mot en förordning som har allmän giltighet i den mening som avses i artikel 249 andra stycket EG. Kommissionen gör särskilt gällande att näringsidkare enligt fast rättspraxis inte anses vara personligen berörda av förordningar om klassificering av varor i Kombinerade nomenklaturen och att deras talan mot sådana förordningar ska avvisas.

28 Förstainstansrättens dom av den 30 september 2003 i mål T-243/01, Sony Computer Entertainment Europe mot kommissionen (REG 2003, s. II-4189) (nedan kallad domen i Sonymålet), är för övrigt det enda mål i vilket en näringsidkare har befunnits personligen berörd av en förordning om klassificering enligt tulltaxan, och orsaken härtill var att det förelåg en kombination av fyra omständigheter. Det nu aktuella målet kan inte föranleda samma slutsats, eftersom det inte i tillräcklig utsträckning har visats att det föreligger sådana ”exceptionella omständigheter” som befanns föreligga i domen i Sonymålet.

29 Vad beträffar den första omständigheten, nämligen att den förordning som var aktuell i domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet antogs i anledning av en begäran från Sony om ett bindande klassificeringsbesked och att ingen annan vara, förutom dess spelkonsol, hade förevisats eller diskuterats under antagandeförfarandet till denna förordning (domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet, punkterna 64–66), menar kommissionen att denna omständighet ska tillmätas ingen eller ytterst liten betydelse i förevarande mål, eftersom förfarandet som leder fram till antagandet av en förordning om tullklassificering alltid föregås av svårigheter i samband med klassificeringen av en vara. Såsom sökanden dessutom har vidgått i ansökan har den ifrågavarande varan inte särskilt prövats av nomenklaturkommittén och inget fotografi av varan har heller ingetts. Sökanden har dessutom även medgett att nomenklaturkommittén hade beaktat situationen för en liknande vara, kallad Digipass, som tidigare hade klassificerats enligt samma nummer.

30 Angående den andra omständigheten, nämligen att Sony var den enda näringsidkaren vars rättsliga ställning påverkades till följd av klassificeringsförordningen i fråga, vilket skulle ha påverkat tvistens utgång på nationell nivå (domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet, punkterna 68 och 69), påpekar kommissionen att sökanden inte har visat att det föreligger en rättstvist inför de nationella domstolarna gällande klassificeringen av den ifrågavarande varan, vars utgång skulle bero på den angripna förordningen. Sökanden kan inte heller anses vara det enda företag som påverkas av den angripna förordningen, eftersom denna själv uttryckligen i sin inlaga har medgett att åtminstone fyra andra företag är i stånd att tillverka och marknadsföra varor av liknande eller mycket liknande karaktär som sökandens vara och som samtliga skulle kunna påverkas av den nämnda förordningen. Även om skriftväxlingen med de irländska myndigheterna, vilken bifogats ansökan, i detta avseende otvivelaktigt styrker det faktum att den angripna förordningen är tillämplig på sökandens vara, innebär detta inte att det är styrkt att sökandens vara är den enda vara som påverkas av förordningen.

31 Vad gäller den tredje omständigheten, nämligen att förordningen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet enbart gällde sökandens vara, eftersom ett fotografi föreställande en vara med Sonys logotyp hade bifogats denna och då det vid tidpunkten för förordningens ikraftträdande inte existerade andra varor med samma egenskaper (domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet, punkterna 71–74), menar kommissionen att denna omständighet inte föreligger i förevarande mål. Den angripna

förordningen innehåller nämligen inget fotografi av den omtvistade varan eller någon hänvisning till logotyper, patent, varumärken eller någon annan äganderätt som innehas av sökanden. Sökanden har i övrigt inte heller påstått att denna var innehavare av de patent som beskriver den omtvistade varan, utdrag ur vilka har tagits in i akten, eller att den angripna förordningen utövade någon som helst påverkan på de rättigheter som dessa patent medför. Kommissionen menar slutligen att den varubeskrivning som återfinns i kolumn 1 i bilagan till den angripna förordningen är generisk och grundar sig på de ifrågavarande varornas tekniska egenskaper och kännetecken samt på de angivna skälen i kolumn 3 i bilagan och att det är omöjligt att från denna beskrivning dra slutsatsen att den enbart kan tillämpas på sökandens vara, sökanden som för övrigt varken har påstått eller påvisat motsatsen.

32 Beträffande den fjärde omständigheten gör kommissionen gällande att till skillnad från Sony, som var den enda auktoriserade importören av den vara som klassificerades genom den förordning som det var fråga om domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet, har sökanden aldrig hävdat att denna skulle vara den enda auktoriserade importören av den aktuella varan.

33 Kommissionen menar sammantaget att ingen av de exceptionella omständigheter som förelåg i domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet föreligger i det nu aktuella målet. Den angripna förordningen ska därför definieras som en åtgärd med allmän giltighet i den mening som avses i artikel 249 andra stycket EG. Sökanden kan således inte anses vara personligen berörd av förordningen. Kommissionen har vidare erinrat om att enligt fast rättspraxis är en förordning om tullklassificering analogt tillämplig, eftersom nomenklaturkommitténs prövning av en bestämd vara inte enbart omfattar den ifrågavarande varan, utan även identiska eller liknande varor.

34 Kommissionen har slutligen påpekat att ett beslut att avvisa talan inte berövar sökanden rätten till domstolsskydd, eftersom denna kan göra en invändning om rättsstridighet avseende den angripna förordningen vid en talan väckt inför en nationell domstol mot en inhemsk verkställighetsåtgärd.

35 Sökanden har bestritt kommissionens argument och anser sig vara personligen berörd av den angripna förordningen på grund av en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra näringsidkare.

36 Sökanden gör gällande att i enlighet med domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen (REG 1963, s. 197; svensk specialutgåva, volym 1, s. 181), kan flertalet specifika omständigheter särskilja dennas situation.

37 För det första biföll AC sökandens överklagande av beslutet om tullklassificering av den ifrågavarande varan enligt det bindande klassificeringsbeskedet av den 8 april 2004, vilket medförde att klassificeringsbeskedet återkallades.

38 För det andra vann AC:s beslut laga kraft enligt irländsk rätt på grund av att IRC, efter att ha rådgjort med kommissionen, valde att inte utnyttja sin rätt att överklaga detsamma.

39 För det tredje handlade det administrativa förfarandet som leddes av IRC och kommissionen efter AC:s beslut enbart om den ifrågavarande varan.

40 För det fjärde är det genom IRC:s skrivelser till sökanden (se punkterna 16 och 19 här ovan) utan tvivel styrkt att den angripna förordningen har utformats enbart i syfte att upphäva AC:s tullklassificeringsbeslut.

41 För det femte och sista är sökanden det enda företag som på rättslig väg har fått ett bindande klassificeringsbesked gällande sin vara ogiltigförklarat och, som på grund härav, har kunnat dra fördel av en mer gynnsam tullklassificering. Denna tullklassificering har ogiltigförklarats av den angripna förordningen.

42 Sökanden har därtill gjort gällande att den angripna förordningen, även om den kan framstå som formulerad i generella och abstrakta ordalag, inte enbart kan bedömas som en åtgärd med allmän giltighet vilken är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets. Kommissionens medverkan till IRC:s beslut att inte överklaga AC:s avgörande samt det sätt varpå den angripna förordningen har avfattats och antagits vittnar om att den utgör en åtgärd som avsiktligen syftar till att ogiltigförklara AC:s beslut och, följaktligen, det bindande klassificeringsbesked som med anledning av detta beslut hade utfärdats av IRC. Sammanfattningsvis kan den angripna förordningen inte anses vara annat än ett förtäckt beslut.

43 Sökanden har vidare hänvisat till domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorníu mot rådet (REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva s. I-141), i vilken sökanden ansågs vara personligen berörd på grund av att denna dels ägde rättighet att använda ett grafiskt varumärke som hade registrerats innan förordningen i fråga antogs, dels enligt förordningen hindrades från att utnyttja alla rättigheter som hörde samman med rätten till varumärket. I förevarande fall befinner sig sökanden i en situation motsvarande företaget Codornícus. Sökanden har medelst AC:s beslut utverkat en rättighet till en viss tullklassificering, en rättighet som den angripna förordningen avser att ändra.

44 För övrigt är kommissionens tolkning av begreppet personligen berörd felaktig, eftersom denna innebär att detta begrepp på ett förtäckt sätt likställs med begreppet särskilt berörd. Såsom framgår av domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet Codorníu medförde inte den omständigheten att andra tillverkare i gemenskapen, vare sig de är innehavare av varumärken eller inte, berördes av den ifrågavarande förordningen på samma sätt att domstolen inte kunde finna att Codorníu hade visat att företaget direkt och personligen berördes av denna. Domstolen slog således inte fast att Codorníu

måste vara särskilt och uteslutande berört av den omtvistade förordningen för att företaget ska ha rätt att väcka talan om ogiltigförklaring.

45 Sökanden har understrukit att den rättspraxis som kommissionen hänvisar till inte är relevant. De faktiska omständigheterna i domstolens dom av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse mot rådet och kommissionen (REG 1982 s. 3463; svensk specialutgåva, volym 6, s. 526), och av den 14 februari 1985 i mål 40/84, Casteels mot kommissionen (REG 1985, s. 667), samt i förstainstansrättens beslut av den 29 april 1999 i mål T-120/98, Alce mot kommissionen (REG 1999 s. II-1395), och av den 30 januari 2001 i mål T-49/00, Iposea mot kommissionen (REG 2001, s. II-163), får nämligen anses vara mycket annorlunda jämförda med de faktiska omständigheterna i förevarande mål.

46 Sökanden anser vidare att kommissionens tolkning av domen i Sonymålet är felaktig, eftersom den låter förekomsten av de fyra omständigheterna i kombination bli avgörande för frågan huruvida talan om ogiltigförklaring av en förordning om tullklassificering kan tas upp till sakprövning eller inte. Detta avgörande borde tvärtom förstås så, att det är förekomsten av dessa fyra omständigheter som fick förstainstansrätten att, genom tillämpning av de kriterier som utvecklats i domen i Plaumannmålet, finna att Sony var personligen berört.

47 Sökanden har även ifrågasatt huruvida kommissionens argument om de fyra omständigheter som kommissionen funnit föreligga är välgrundade. Vad gäller den första omständigheten gör sökanden gällande att det inte går att bortse från sakförhållandena i förevarande mål vid bedömningen av kommissionens agerande under det förfarande som ledde fram till att den angripna förordningen antogs, eftersom kommissionens avsikt var att förvägra sökanden den tullklassificering som AC hade beviljat. Denna aspekt av sakförhållandena, i synnerhet med beaktande av den samverkan som ägt rum mellan kommissionen och IRC, bevisar att den angripna förordningen i själva verket är ett förtäckt beslut som berör sökanden personligen.

48 Sökanden har bestritt kommissionens påstående att det faktum att vare sig varan i fråga, fotografier föreställande denna eller dess patentakt särskilt har prövats av nomenklaturkommittén skulle utgöra en omständighet som innebär att sökanden inte ska anses vara personligen berörd. En sådan brist på kännedom om dess vara vittnar tvärtom om en frånvaro av god förvaltningssed under antagningsförfarandet av den angripna förordningen. Såsom skriftväxlingen mellan sökanden och IRC visar var nomenklaturkommitténs medlemmar, däribland kommissionen, medvetna om att det huvudsakliga ändamålet för deras arbete var att pröva den tullklassificering av varan som hade utförts av AC, eftersom IRC hade underställt dem denna fråga som en följd av AC:s beslut. Enbart den omständigheten att sökandens rätt att dra fördel av en tullklassificering enligt AC:s beslut avsiktligen har avskaffats genom den angripna förordningen gör det möjligt att särskilja sökanden från andra aktörer.

49 Angående den andra omständigheten menar sökanden att kommissionens påstående att det i förevarande fall inte finns någon tvist gällande klassificeringen av varan i fråga vid en nationell domstol, vars utgång är avhängig den angripna förordningen, inte har något samband med frågan huruvida sökandens talan kan tas upp till sakprövning eller inte.

50 Sökanden anser vidare att kommissionens påstående om att sökanden, till skillnad från Sony, inte är den enda näringsidkare vars rättsliga ställning påverkas av den angripna förordningen vittnar om en bristfällig förståelse av domen i Sonymålet. Dels har nämligen, i likhet med Sony, sökandens överklagande av det bindande klassificeringsbesked som hade utfärdats av de nationella tullmyndigheterna bifallits, dels har den gynnsamma tullklassificeringen som beviljats av den nationella domstolen upphävts och ersatts av den angripna förordningen. Sökanden är således det enda företag vars rättsliga ställning som påverkades av antagandet av denna förordning.

51 Dessutom skulle den rättsliga ställningen för de andra företag som är i stånd att tillverka och marknadsföra varor som kan beröras av den angripna förordningen inte komma att

påverkas av denna. Dessa företag har nämligen, till skillnad från sökanden, inte fått någon särskild rättighet att importera sina varor till gemenskapen under tullnumret 8470. Deras rättsliga ställning är därför jämförbar med den rättsliga ställningen för den andra näringsidkaren, som omnämns i punkt 70 i domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet, som hade fått ett bindande klassificeringsbesked för en vara som liknade PlayStation®2. Detta bindande klassificeringsbesked avsåg det tullnummer som Sony hade bestritt och inte det tullnummer som VAT and Duties Tribunal (domstolen för mervärdesskatt och stämpelskatt i Förenade kungariket) hade beviljat.

52 Vad gäller den tredje omständigheten anser sökanden att den betydelse som kommissionen tillmäter det faktum att den angripna förordningen inte innehåller några fotografier på varan eller andra direkta eller indirekta hänvisningar till dess logotyp, patent eller varumärke utgör ännu en missuppfattning av förstainstansrättens slutsatser i domen i Sonymålet. I det målet ansågs det fotografi som bilagts den omtvistade förordningen endast utgöra en kompletterande och inte avgörande bevisning för att förordningen skulle uppfattas som ett beslut om tullklassificering av varan PlayStation®2. Det är inte möjligt att därav dra slutsatsen att frånvaron av sådan bevisning, skriftlig eller fotografisk, i en förordning eller i dess bilagor innebär att det är uteslutet att importören i fråga skulle kunna anses vara personligen berörd av förordningen. En sådan slutsats skulle strida mot domstolens rättspraxis enligt vilken frånvaron i en förordning av omständigheter som kan särskilja näringsidkare som potentiellt kan påverkas inte är avgörande för att påstå att de inte kan beröras personligen. Enligt domen i det ovan i punkt 36 nämnda målet Plaumann kan detta fastställas genom förekomsten av faktiska eller andra omständigheter av beskaffenhet att särskilja dem.

53 Vad beträffar kommissionens argument att de utdrag ur de patent som sökanden har gett in skulle sakna värde, har denna invänt att det aldrig påståtts att den angripna förordningen skulle inverka menligt på dess rättigheter enligt nämnda patent. Sökanden har i detta hänseende understrukit att det inte är förekomsten av patenten utan AC:s beslut som avgör sambandet mellan de faktiska omständigheterna i det förevarande målet och omständigheterna i det ovan i punkt 43 nämnda målet Codorníu.

54 Sökanden har även bestritt kommissionens argument att den fjärde omständigheten i domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet inte är tillämplig i förevarande mål eftersom denna, till skillnad från Sony, inte är den enda auktoriserade importören av den omtvistade varan. I den domen slog förstainstansrätten inte fast att en näringsidkare måste vara den enda importören för att kunna vara personligen berörd av en förordning om tullklassificering, vilket för övrigt skulle stå i strid med domen i det ovan i punkt 36 nämnda målet Plaumann. Sökanden har vidare ifrågasatt kommissionens uppfattning att det förhållande att förordningar om tullklassificering är analogt tillämplig medför att varje form av talan mot denna sorts rättsakt ska avvisas. Den analoga klassificeringen påverkar nämligen inte en fysisk eller juridisk persons rätt att åberopa att denna personligen berörs i syfte att få sin talan upptagen till sakprövning vid gemenskapsdomstolen.

55 Vad slutligen beträffar kommissionens argument gällanden rätten till verksamt domstolsskydd har sökanden understrukit att den föreliggande talan utgör dess enda möjlighet att angripa förordningen i fråga, eftersom sökanden inte längre kan överklaga till Superior Courts of Ireland, på grund av IRC:s beslut att inte utnyttja denna möjlighet. Den absoluta och ovillkorliga rätten att inför förstainstansrätten väcka talan om ogiltigförklaring av en förordning som enskilda ges enligt artikel 230 fjärde stycket EG är en rätt som ska läggas till rätten att inför en nationell domstol göra en invändning om rättsstridighet av en gemenskapsrättsakts ogiltighet inför en nationell domstol. Det förhållandet att det finns rättsmedel utgör inte i sig ett hinder för att ta upp en talan om ogiltigförklaring enligt nämnda artikel till sakprövning.

Förstainstansrättens bedömning

56 Enligt fast rättspraxis kan fysiska och juridiska personer i princip inte med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG väcka talan om ogiltigförklaring av förordningar om tullklassificering. Dessa rättsakter har, trots att de innehåller konkreta beskrivningar, i alla hänseenden allmän giltighet genom att de, för det första, avser alla varor som motsvarar den beskrivna typen, oavsett deras specifika egenskaper i övrigt och oavsett var de kommer ifrån, och, för det andra, har rättsverkningar för alla tullmyndigheter i gemenskapen och i förhållande till alla importörer, i syfte att säkerställa en enhetlig

tillämpning av Gemensamma tulltaxan (se domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet, punkt 58 och där angiven rättspraxis, samt förstainstansrättens beslut av den 19 mars 2007 i mål T-183/04, Tokai Europe mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 48, och av den 19 februari 2008 i mål T-82/06, Apple Computer International mot kommissionen, REG 2008, s. II-279, punkt 45).

57 I det nu aktuella fallet föreskrivs det i artikel 1 i den angripna förordningen att varor som har de egenskaper som beskrivs i kolumn 1 i tabellen i bilagan ska klassificeras under det KN-nummer som anges i kolumn 2 i samma tabell, nämligen KN-nummer 8543 89 97. Bestämmelsen är tillämplig på alla varor som liknar eller motsvarar den beskrivna typen, oavsett deras specifika egenskaper i övrigt och oavsett var de kommer ifrån (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet Casteels mot kommissionen, punkt 11, och det ovan i punkt 56 nämnda beslutet i målet Apple Computer International mot kommissionen, punkt 46).

58 Denna bestämmelse har således formen av en åtgärd med allmän giltighet i den mening som avses i artikel 249 andra stycket EG. Den är tillämplig på en objektivt bestämd situation och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets, bland annat importörer av den i förordningen beskrivna varan (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovan i punkt 45 nämnda målet Iposea, punkt 24 och där angiven rättspraxis).

59 Vissa näringsidkare kan emellertid under vissa omständigheter vara personligen berörda även av en rättsakt med allmän giltighet, och de kan således angripa rättsakten med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG. Det krävs emellertid att rättsakten angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domen i det ovan i punkt 36 nämnda målet Plaumann, s. 223, domen det ovan i punkt 43 nämnda målet Codorníu, punkterna 19 och 20, beslutet i det ovan i punkt 56 nämnda målet Tokai Europe mot kommissionen, punkt 49, och beslutet i det ovan i punkt 56 nämnda målet Apple Computer International, punkt 48). Enbart den omständigheten att en rättsakt med allmän giltighet kan få olika konkreta verkningar för de olika rättssubjekt som den är tillämplig på medför inte i sig att dessa rättssubjekt särskiljs i förhållande till alla andra berörda personer, när rättsakten är tillämplig i en objektivt

bestämd situation (se domstolens beslut av den 18 december 1997 i mål C-409/96 P, Sveriges betodlare och Henrikson mot kommissionen, REG 1997, s. I-7531, punkt 37, samt förstainstansrättens beslut av den 25 september 2002 i mål T-178/01, Di Lenardo mot kommissionen, ej publicerat i rättfallssamlingen, punkt 52, och av den 12 januari 2007 i mål T-104/06, SPM mot kommissionen, ej publicerat i rättfallssamlingen, punkt 70).

60 Även om det är möjligt att, med mer eller mindre säkerhet, fastställa antalet rättssubjekt eller till och med identiteten av dessa rättssubjekt, vilka omfattas av en åtgärds tillämpning, medför denna möjlighet enligt fast rättspraxis inte att dessa rättssubjekt ska anses vara personligen berörda av åtgärden i fråga, under förutsättning att den tillämpas på grundval av en objektiv rättslig eller faktisk situation som har fastställts i den ifrågavarande rättsakten (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet Codorníu, punkt 18, beslutet i det ovan i punkt 45 nämnda målet Iposea mot kommissionen, punkt 31, och beslutet i det ovan i punkt 56 nämnda målet Apple Computer International mot kommissionen, punkt 52).

61 För att en näringsidkare ska anses vara personligen berörd av en rättsakt är det inte tillräckligt att denne i ekonomiskt hänseende påverkas av rättsakten i större omfattning än övriga näringsidkare i samma bransch (förstainstansrättens beslut av den 8 september 2005 i mål T-287/04, Lorte m.fl. mot rådet, REG 2005, s. II-3125, punkt 54, och beslut av den 12 mars 2007 i mål T-417/04, Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia mot kommissionen, REG 2007 s. II-641, punkt 58).

62 Sökanden har i det förevarande fallet gjort gällande att den ifrågavarande klassificeringen har föranletts av dennas ansökan hos IRC om ett bindande klassificeringsbesked och att AC, efter sökandens överklagande, antog ett slutligt beslut att klassificera den aktuella varan enligt KN-nummer 8470. Sökanden är följaktligen det enda företag som medgetts en särskild tullklassificering, vilken därefter har upphävts genom den angripna förordningen. Det administrativa förfarandet som genomfördes av IRC och det som genomfördes av kommissionen, vilket utmynnade i att den angripna förordningen antogs som en följd av AC:s beslut, inleddes särskilt med sökandens vara i åtanke.

63 Förstainstansrätten anser att de argument som sökanden har framfört varken gör det möjligt att, utifrån de principer som angetts i punkterna 56–58 ovan, urskilja en egenskap som är utmärkande för sökanden eller en faktisk situation som särskiljer den från andra berörda näringsidkare som är potentiellt berörda av den angripna förordningen.

64 Det bör i detta avseende erinras om att ett bindande klassificeringsbesked främst har till syfte att ge näringsidkaren ett säkert besked när det föreligger tvivel om hur en vara ska klassificeras enligt gällande tullnomenklatur och på detta sätt skydda denne mot att tullmyndigheterna därefter byter ståndpunkt. Ett bindande klassificeringsbesked har däremot inte till syfte och kan inte medföra att näringsidkaren ges en garanti för att det tulltaxenummer som beskedet rör inte därefter kan ändras genom en rättsakt som antas av gemenskapslagstiftaren, eftersom dess giltighet har begränsats genom artikel 12 i tullkodexen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 29 januari 1998 i mål C-315/96, Lopex Export, REG 1998 s. I-317, punkt 28).

65 Att en nationell domstol beslutar att upphäva ett bindande klassificeringsbesked och klassificera om en vara under ett visst tullnummer i Kombinerade nomenklaturen är inte i sig tillräckligt för att en näringsidkare ska kunna göra gällande att dennes rättsliga ställning särskiljer sig. Även om ett sådant beslut binder tullmyndigheterna i samma stat innebär inte detta, till skillnad från vad sökanden har hävdat, att beslutet motsvarar en rättighet att importera varan enligt ett visst KN-nummer och att denna rättighet som sådan skulle vara tillräcklig för att särskilja sökandens situation. Härav följer att sökanden i förevarande fall inte, till stöd för sitt påstående att dennes situation särskiljer sig, kan grunda sig på den omständigheten att sökanden är det enda företag som genom ett rättsmedel har uppnått att ett bindande klassificeringsbesked har upphävts och att denne på grund härav getts en rättighet att importera den ifrågavarande varan enligt tullnumret 8470 i Kombinerade nomenklaturen.

66 De argument som sökanden har anfört som hänför sig till förfarandet för att anta den angripna förordningen förmår inte vederlägga ovanstående bedömningar.

67 Även om det är riktigt att förfarandet för att anta den angripna förordningen föranleddes av en begäran som de irländska myndigheterna gjorde som en följd av AC:s beslut kan en sådan omständighet i sig inte anses medföra att sökanden särskiljer sig i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG. Tillämpningsområdet för en förordning om tullklassificering utsträcker sig i princip till alla liknande varor eller varor som motsvarar den beskrivna typen, oavsett deras specifika egenskaper i övrigt och oavsett deras ursprung.

68 Sökanden har hävdat att de faktiska omständigheterna, efter det att AC:s beslut antogs, i huvudsak bevisar att det nämnda förfarandet fullföljdes enbart med den ifrågavarande varan i åtanke. Förstainstansrätten konstaterar emellertid att det av akten framgår att kommissionen redan i augusti 2003 hade informerat medlemsstaternas tullmyndigheter om att den hade mottagit en ansökan från den polska tullförvaltningen gällande klassificering av en vara kallad ”digipass”, som uppvisade liknande egenskaper som den ifrågavarande varan. Denna fråga prövades för första gången vid nomenklaturkommitténs 322:a sammanträde, som ägde rum i oktober 2003 och som föregicks av en skriftväxling mellan kommissionen och IRC angående det första av de bindande klassificeringsbesked som IRC hade utfärdat, nämligen det av den 8 februari 2001. Enligt detta bindande klassificeringsbesked klassificerades varan enligt ett annat tullnummer än det som angavs i ett bindande klassificeringsbesked utfärdat av de tyska tullmyndigheterna, i vilket en vara som liknade sökandens klassificerades enligt undernumret 8543 89 95. Det var först efter nomenklaturkommitténs utlåtande, enligt vilket ett digipass bedömdes vara en säkerhetsanordning i den mening som avses enligt undernumret 8543 89, som avser varor som inte omfattas av något annat nummer, som IRC i skrivelse av den 1 december 2003 tillkännagav att den hade återkallat det bindande klassificeringsbesked som hade utfärdats den 8 februari 2001 och att den hade för avsikt att utfärda ett nytt bindande klassificeringsbesked, vilket skedde den 8 april 2004. Enligt det nya bindande klassificeringsbeskedet skulle sökandens vara klassificeras enligt tullnumret 8543 89 95 99, en klassificering som därefter ifrågasattes genom AC:s beslut av den 10 oktober 2005.

69 Frågan om klassificeringen av dessa varor hade under tiden återigen prövats av nomenklaturkommittén under dess 350:e sammanträde, som ägde rum den 20 september 2004. Vid det sammanträdet bestämdes det att ”säkerhetsanordningar som via ett lösenord möjliggör en identifiering av användaren och som beräknar samt genererar ett specifikt lösenord, är apparater som innehar en funktion motsvarande numret 8543 89”. Alla dessa omständigheter har för övrigt tydligt åberopats i IRC:s skrivelse varigenom det förfarande inleddes som, efter flertalet diskussioner inom

nomenklaturkommittén under dess 386:e, 389:e och 391:a sammanträden, ledde fram till att den angripna förordningen antogs (se punkt 15 ovan).

70 Till skillnad från vad sökanden har hävdat är det således inte möjligt att begränsa sig till konstaterandet att förfarandet som följde AC:s beslut inleddes genom IRC:s begäran, eftersom detta ingår i ett större och mer generellt sammanhang än omständigheterna i förevarande mål. Såsom preciserats ovan hade en annan medlemsstat tidigare begärt besked rörande en liknande vara och kommissionen hade konstaterat att det förelåg en avvikelse mellan de bindande klassificeringsbesked som hade utfärdats av de tyska och irländska tullmyndigheterna liksom att det förelåg olika uppfattningar bland myndigheterna i flera medlemsstater i frågan hur sådana varor skulle klassificeras.

71 Vad för det andra gäller sökandens argument att de skrivelser som denna mottagit från IRC visar att den angripna förordningen har utformats i det bestämda syftet att upphäva AC:s beslut, konstaterar förstainstansrätten att detta argument inte bara är otillräckligt underbyggt, utan även saknar relevans, eftersom dessa skrivelser härrör från de irländska tullmyndigheterna och inte från kommissionen. De påståenden som uttrycks i skrivelserna kan därför inte vara bindande för kommissionen. Vidare bekräftar dessa skrivelser endast att den angripna förordningen är tillämplig på sökandens vara och ingalunda förespeglar att syftet med förordningen skulle vara att undanröja AC:s beslut. Av i synnerhet IRC:s skrivelse av den 11 augusti 2006 framgår att anledningen till att AC:s beslut upphävdes var att den angripna förordningen trädde i kraft och inte det syfte som eftersträvades med antagandet av den förordningen.

72 För det tredje, gällande sökandens påstående att IRC, efter att ha rådgjort med kommissionen, valde att inte överklaga AC:s beslut, framgår det ingenstans i akten att ett sådant beslut skulle ha fattats efter förslag eller påtryckningar från kommissionens

sida. I skrivelsen varigenom förfarandet för att anta den angripna förordningen inleddes (se punkt 15 ovan) och som ingivits till nomenklaturkommittén preciserade IRC:

”Skatteförvaltningen har beslutat att inte underställa omständigheterna i målet en prövning av [H]ögsta domstolen gällande en rättsfråga, eftersom [AC:s] beslut avsåg sakförhållanden. Frågan har numera hänskjutits till [nomenklatur]kommittén för upplysningar.”

73 Vad för det fjärde beträffar sökandens argument att AC:s beslut medför en faktisk situation som särskiljer denna på ett sätt motsvarande det varpå Codorníu särskildes i domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet Codorníu, är det tillräckligt att understryka att i motsats till den ensamrätt till ett varumärke som sökanden i det målet innehade betonade domstolen att sökanden hade registrerat det grafiska varumärket i Spanien år 1924 och traditionellt använt detta varumärke både före och efter registreringen. Eftersom de två situationerna på intet sätt är jämförbara kan inte AC:s beslut jämställas med en omständighet som särskiljer sökanden på ett sätt motsvarande det sätt på vilket Codorníu särskilde sig. Codorníu befann sig nämligen, på grund av den ensamrätt som registreringen av dess varumärke medförde, efter antagandet av den ifrågavarande förordningen, i en situation som var fullständigt skild från den situation som gällde för alla andra näringsidkare.

74 Vad för det femte gäller det faktum att den tull som motsvarar det undernummer som bestäms genom den angripna förordningen är högre än den tull sökanden skulle kunna åberopa med stöd av AC:s beslut, erinrar förstainstansrätten om att det inte är tillräckligt för att vissa näringsidkare ska anses vara personligen berörda av en rättsakt att de i ekonomiskt hänseende påverkas av den i större omfattning än övriga näringsidkare i samma bransch (se de ovan i punkt 61 nämnda besluten i målen Lorte m.fl. mot rådet, punkt 54, och Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia mot kommissionen, punkt 58).

75 Vad för det sjätte gäller sökandens argument om frånvaron av verksamt domstolsskydd orsakat av att det inte finns några interna rättsmedel som skulle göra en prövning av den angripna förordningens giltighet möjlig, eftersom sökanden inte längre kan överklaga till Superior Courts of Ireland på grund av att AC:s beslut har vunnit laga kraft enligt irländsk rätt, bör även detta avvisas. Frånvaron av ett verksamt domstolsskydd är för övrigt inte styrkt i förevarande mål.

76 Systemet med rättsmedel kan nämligen inte tolkas så, att en enskild har rätt att föra talan om ogiltigförklaring direkt vid gemenskapsdomstolen om det kan styrkas, efter det att gemenskapsdomstolen gjort en konkret prövning av nationella processrättsliga bestämmelser, att dessa bestämmelser inte tillåter fysiska eller juridiska personer att ifrågasätta giltigheten av en påstått rättsstridig gemenskapsrättsakt. En sådan ordning skulle nämligen innebära att gemenskapsdomstolen i varje konkret fall var tvungen att tolka nationella processrättsliga bestämmelser, vilket de inte är behöriga att göra inom ramen för deras kontroll av gemenskapsrättsakternas lagenlighet (se beslutet i det ovan i punkt 56 nämnda målet Tokai Europe mot kommissionen, punkt 63 och där angiven rättspraxis).

77 Vad för det sjunde gäller domen det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet, som även åberopats av sökanden, konstaterar förstainstansrätten, såsom preciserats i punkt 77 i den domen, att sökanden endast ansågs vara personligen berörd under de ”exceptionella omständigheter som föreligger i förevarande fall”. Det finns således anledning att påminna om vilka dessa exceptionella omständigheter var för att avgöra huruvida de, som sökanden hävdar, föreligger i det nu aktuella målet.

78 I domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet hade Sony för det första, när företaget väl underrättats om att det förekom diskussioner i nomenklaturkommittén angående tullklassificeringen av dess vara videospelskonsolen PlayStation®2, kontaktat kommitténs ordförande och, på dennes inbjudan, under ett av kommitténs sammanträden gjort en presentation av varan samt svarat på diverse frågor från kommitténs ledamöter. För

att bereda beslutet gällande klassificeringen av varan ägde sedan åtskilliga kontakter rum mellan Sony och kommissionen.

79 För det andra hade Förenade kungarikets tullmyndigheter efter ett domstolsavgörande utfärdat ett bindande klassificeringsbesked åt Sony enligt vilket varan klassificerades enligt ett undernummer som därefter upphävdes och ersattes av den ifrågavarande förordningen.

80 Förordningen som angreps av Sony beskrev för det tredje på ett utförligt sätt samtliga varans egenskaper, och ett fotografi föreställande varan hade bifogats förordningen. Vid tidpunkten för förordningens ikraftträdande existerade inte heller några andra varor med samma egenskaper.

81 För det fjärde var Sony den enda auktoriserade importören av denna konsol till gemenskapen.

82 Den enda likheten mellan det målet och det förevarande målet utgörs således av det faktum att det i de båda fallen föreligger ett avgörande från en nationell domstol om upphävande av ett bindande klassificeringsbesked som tidigare utfärdats av tullmyndigheterna och enligt vilket varan klassificeras enligt ett annat KN-nummer. Avgörandet har sedan upphävts genom antagandet av den förordning som var, eller i förevarande mål är, i fråga för förstainstansrättens prövning. Vad gäller olikheterna mellan målen kan det konstateras att dessa är betydliga.

83 Först och främst hade Sony, vilket redan understrukits ovan, i motsats till sökanden, aktivt deltagit i förfarandet inför nomenklaturkommittén (se, för ett liknande

resonemang, beslutet i det ovan i punkt 56 nämnda målet Apple Computer International mot kommissionen, punkterna 50 och 51).

84 Detsamma gäller varubeskrivningen i kolumn 1 i tabellen till den angripna förordningens bilaga, eftersom sökanden, till skillnad från Sony, inte har förmått visa att denna beskrivning innehåller något som specifikt eller uteslutande anknyter till dess vara. Det bör härvid påpekas att kommissionen i Sonymålet inte enbart hade beskrivit det sätt på vilket denna specifika apparat presenterades i detaljhandeln, utan även de olika delar som den bestod av och som den kunde kopplas till, samt dess huvudsakliga funktion. Sony förmådde därmed visa att en sådan beskrivning exakt motsvarade de tekniska specifikationer hos dess vara, vilka hade ingivits till kommissionen, och att beskrivningen var så till den grad preciserad att det var uteslutet, åtminstone vid tidpunkten för den ifrågasatta förordningens ikraftträdande, att den skulle kunna vara tillämplig på någon annan apparat än Sonys spelkonsol (se domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet, punkt 72).

85 I förevarande fall har sökanden, till skillnad från Sony som var den enda auktoriserade importören av den omtvistade varan till gemenskapen, inte ens försökt visa motsatsen och har inte heller invänt mot kommissionens påstående om att det förekom åtminstone fyra andra företag som var i stånd att tillverka och marknadsföra varor vars egenskaper kan motsvara beskrivningen i kolumn 1 i tabellen till den angripna förordningens bilaga. Den nämnda beskrivningen bör således snarare betraktas som generisk, eftersom dess tillämpningsområde kan omfatta andra varor än sökandens.

86 Det bör slutligen även erinras om att i domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet hade ett fotografi av varan där logotypen PS2 tydligt syntes, även om märket Sony hade raderats, en icke försumbar betydelse för bedömningen av frågan huruvida talan kunde tas upp till sakprövning. Även om fotografiet föreställande varan i den bilagda tabellen i princip endast utgjorde kompletterande och inte avgörande bevisning, utgör det icke

desto mindre ett indicium som bör beaktas vid bedömningen av beskaffenheten av bestämmelserna i den angripna förordningen. Det måste emellertid konstateras att i förevarande fall innehåller den angripna förordningen inte något fotografi, vare sig av sökandens eller av någon annans vara.

87 Sökanden har således inte förmått visa att det föreligger sådana ”exceptionella omständigheter” som angetts i domen i det ovan i punkt 28 nämnda Sonymålet, vilka skulle kunna göra det möjligt att anse att sökanden är personligen berörd av den angripna förordningen på ett sätt som liknar det sätt på vilket adressaten av ett beslut är berörd.

88 Härav följer att sökanden berörs av den angripna förordningen endast i sin objektiva egenskap av importör av säkerhetsanordningar som ger tillgång till data som lagrats på en maskin för automatisk databehandling, såsom de anordningar som avses i tabellen i den nämnda förordningens bilaga, och att den angripna förordningen följaktligen berör sökanden på samma sätt som alla andra näringsidkare som, faktiskt eller potentiellt, befinner sig i samma situation.

89 Av vad som anförts ovan följer att sökanden inte är personligen berörd av den angripna förordningen. Talan ska följaktligen avvisas.

Rättegångskostnader

90 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden ska

förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande:

1) Talan avvisas.

2) RSA Security Ireland Ltd ska ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 3 december 2008

E. Coulon — J. Azizi

Justitiesekreterare — Ordförande